

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce:

PhDr. J. K., Ph. D.

zastoupený advokátem Mgr. Bohuslavem Novákem
sídlem Sartoriova 26/9, Praha 6

proti

žalovanému:

rektor Univerzity Karlovy

sídlem Ovocný Trh 5/560, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2016, č. j. 9564/2016-IV.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy (dále též „rektor“ či „žalovaný“) ze dne 30. 9. 2016, č. j. 9564/2016-IV., jímž rektor nevyhověl jeho námitkám proti průběhu habilitačního řízení, a to v souladu s § 72 odst. 14 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění

rozhodném (dále jen „zákon o vysokých školách“). V odůvodnění rozhodnutí se rektor ztotožnil s vypořádáním námitek děkankou Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy (dále „děkanka“ či „prvostupňový orgán“) ve Sdělení k námitkám PhDr. J. K. vůči průběhu habilitačního řízení ze dne 20. 6. 2016, č. j. 217/14/33, ze dne 19. 7. 2016 (dále též „sdělení“ či „prvostupňové rozhodnutí“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

2. Soud předně uvádí, že žalobce v žalobě polemizoval s důvody, pro které jeho námitkám vneseným proti habilitačnímu řízení nevyhověla děkanka. Žalobce nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť byl přesvědčen, že jeho námitky nebyly řádně vypořádány. Taktéž žalovanému vytkl procesní vady, a to zejména dlouhodobé průtahy a porušování vnitřních předpisů i zákonů při vedení jeho habilitačního řízení.
3. Žalobce jako procesní vadu vytkl správním orgánům, že jeho habilitační řízení bylo zahájeno pro obor – kinantropologie – směr psychologie sportu, přičemž nyní žalovaný tvrdí, že nikdy nebylo žádné takovéto habilitační řízení s rozdělením na směry konáno.
4. Taktéž nesouhlasil se způsobem ustavování habilitačních komisí. Uvedl, že prvostupňový orgán má povinnost do jednoho měsíce ode dne podání návrhu uchazeče na zahájení habilitačního řízení připravit návrh na ustavení habilitační komise a tento návrh předložit ke schválení nejbližšímu zasedání Vědecké rady Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy (dále jen „vědecká rada“). Taktéž byl přesvědčen, že je povinností prvostupňového orgánu předložit ke schválení vědecké radě pouze ten návrh na složení habilitační komise, který byl v zákonem stanovené lhůtě připraven a nikoli návrh změněný. Nesouhlasil proto s tím, že ve věci byla „*na poslední chvíli vyměněna nadpoloviční většina členů komise a to ještě nestandardní cestou*“ a že u většiny členů této komise nebyla dána odbornost pro daný obor a směr.
5. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval v nevypořádání uplatněných námitek. Konkrétně namítal, že se správní orgány věcně nezabývaly již jeho námitkou nepřezkoumatelnosti předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2013, č. j. 109/50/2012-IV. Za nevypořádanou měl i námitku neoprávněného zásahu rektorátu do habilitačního řízení, neboť ten nebyl oprávněn do řízení vstupovat a ani dávat Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy (dále jen „fakulta“) žádné závazné požadavky.
6. Dále žalobce nesouhlasil s tím, jak byly vypořádány jeho námitky vznesené v průběhu habilitačního řízení. Upozornil, že námitku podjatosti vědecké rady podal vůči konkrétním členům již dříve. Děkanke vytkl, že se částí jeho tvrzení o podjatosti a důkazů nezabývala, nýbrž je označila za nepodloženou subjektivní spekulaci.
7. Namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k rozhodným skutečnostem na jednání vědecké rady. Nesouhlasil s tím, že by (s výjimkou samotného tajného hlasování) mělo být jakékoliv jednání vědecké rady neveřejné. A považoval vypořádání námitek týkající se nesrovnalostí v zápisu z jednání vědecké rady za zcela nedostatečné; upozornil na to, že by měly existovat dvě různé verze zápisu.
8. Taktéž se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou týkající se průtahů v habilitačním řízení.
9. Žalobce namítal nerovný přístup k habilitačnímu řízení na fakultě; žalovaný se přitom touto námitkou odmítl vypořádat a děkanka poskytla toliko obecné odůvodnění bez citace jediné právní normy, když pouze konstatovala, že se nejedná o námitku proti postupu v habilitačním řízení. Žalobce zároveň požadoval, aby správní orgány odňaly již udělené tituly dvěma dalším habilitantům pro pochybení v jejich habilitačních řízeních.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

10. Žalobce nesouhlasil ani s provedeným posouzením uplatněných námitek týkajících se oboru habilitačního řízení ze strany děkanky, jelikož je měl za právně neodborné.
11. Vytkl žalovanému, že se jeho námitkami vůbec nezabýval, jelikož jen odkázal na rozhodnutí děkanky, která se jimi také meritorně nezabývala.
12. Namítal, že mu žalovaný neumožnil nahlédnout do správního spisu vedeného rektorem.
13. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 1. 2017 odmítl žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť veškeré námitky žalobce byly řádně vypořádány. Upozornil, že žaloba se zabývá zejména vypořádáním námitek v prvostupňovém rozhodnutí, nikoli však meritem věci, kterým je především rozhodnutí vědecké rady o zastavení řízení. Uvedl, že rozhodnutí vědecké rady má původ v žalobcově neodborné a nekvalitní habilitační práci, v přednášce a celkově negativním hodnocením jeho způsobilosti k získání akademického titulu docent. Tvrzené průtahy v habilitačním řízení žalovaný nepovažoval za důvod k žalobě, neboť habilitační řízení skončilo rozhodnutím vědecké rady dne 21. 10. 2015.
15. Žalovaný uvedl, že předchozí rozhodnutí rektora č. j. 10950/2012-IV již nemůže být předmětem žaloby podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách. Navíc mezi nyní posuzovaným rozhodnutím rektora a rozhodnutím vědecké rady neshledal relevantní propojení.
16. Námitky proti ustanovování habilitačních komisí považoval žalovaný za nedůvodné, jelikož komise, před kterou žalobce absolvoval příslušnou část habilitačního řízení, byla ustanovena řádně.
17. K námitkám žalobce vznášeným v průběhu habilitační přednášky uvedl, že je sporné, zda je vůbec lze uplatňovat během přednášky. Navíc byly neurčité a nesrozumitelné. Zdůraznil, že vědecká rada a habilitační komise se z povahy věci nevyznačují nestranností v tom smyslu, že by neměly vztah k habilitantovi či předmětu řízení, nýbrž naopak musí posuzovat vědeckou, pedagogickou a další činnost habilitanta a jeho potřebnou způsobilost. Konstatoval, že všechny části habilitačního řízení žalobce, které mají být dle zákona o vysokých školách veřejné, byly veřejnosti přístupné.
18. Popřel průtahy v habilitačním řízení s tím, že délka řízení by neměla vliv na meritorní rozhodnutí vědecké rady.
19. Odmítl tvrzení žalobce, že by se se zápisem z jednání vědecké rady manipulovalo nebo že by existovaly dva zápisy z jednání.
20. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
21. Žalobce podal dne 16. 2. 2017 repliku k vyjádření žalovaného, kde zopakoval již žalobou uplatněné námitky. Zdůraznil, že byl na svých právech zkrácen tím, že ani děkanka a ani rektor se řádně nevypořádali s jím uplatněnými námitkami.

III.

Obsah správního spisu

22. Dne 22. 6. 2016 děkanka zaslala proděkanovi pro vědeckou a výzkumnou činnost, nosič CD, na kterém je nahrán dopis – Námitky vůči průběhu habilitačního řízení PhDr. J. K., Ph.D., jenž žalobce podal na podatelně žalovaného dne 20. 6. 2016.
23. Sdělením k námitkám PhDr. J. K. vůči průběhu habilitačního řízení ze dne 20. 6. 2016, datovaným dnem 19. 7. 2016, děkanka informovala žalobce, že jeho námitky vyhodnotila jako irelevantní, nevyhověla jim a předá je rektorovi k rozhodnutí. Přitom vysvětlila, z jakých důvodů námitkám nevyhověla. K bodu označenému jako I., týkajícímu se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rektora č. j. 10950/2012-IV., uvedla, že obsahově se jedná o námitku proti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí rektora o již dříve podaných námitkách, a vzhledem k tomu, že rozhodnutí rektora je v souladu s § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách konečné, považovala za nadbytečné se touto námitkou zabývat. K námitkám pod bodem II., tj. námitkám proti ustanovování habilitačních komisí uvedla, že jsou naprosto nedůvodné, neboť byla ustavena komise, před kterou žalobce absolvoval příslušnou část habilitačního řízení. Odmítla argumentaci žalobce ohledně povinnosti děkana předkládat vědecké radě totožný návrh, který byl prvotně připraven, bez ohledu na aktuální situaci, i ohledně rezignace členů komise bez souhlasu žalobce. Poukázala na to, že habilitační komise vzniká až okamžikem schválení vědeckou radou, nikoliv vytvořením návrhu. Dodala, že argumenty ohledně složení komise, resp. oboru jejích členů a platných jmenovacích dekretů, plynou z žalobcovy neznalosti právních předpisů týkajících se habilitačního řízení. Ostatní námitky pod bodem II. označila děkanka za zmatečné a nepřezkoumatelné. K námitkám uvedeným pod bodem III. uvedla, že žádné závazné rozhodnutí rektora (mimo rozhodnutí, které bylo vydáno na základě podnětu žalobce v rámci námitek podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách) zde nebylo vydáno, pročez nelze konstatovat, že by došlo k nějakému neoprávněnému zásahu rektora do řízení. K námitkám pod bodem IV. děkanka konstatovala, že se nejspíše jedná o námitku, že nebylo řešeno prohlášení žalobce o podjatosti vědecké rady, které bylo součástí habilitační přednášky žalobce. Konstatovala, že je sporné, zda lze v rámci habilitační přednášky podávat námitky, zda je takový projev vůle dostatečně určitý, srozumitelný a vážný; dodala, že není zřejmé, podle jakého právního předpisu žalobce námitky podal a komu je směřoval. Námitky je nadto třeba považovat za neurčité, jelikož byly podány proti celé vědecké radě, nikoli proti konkrétním jejím členům, a nebyly odůvodněny. K bodu V. námitek uvedla, že pokud jde o vyjadřování členů vědecké rady ohledně žalobce před tajným hlasováním, nebylo to jednání proti smyslu a textaci zákona o vysokých školách. Uvedla, že žalobci nebyla upřena žádná práva, všechny části habilitačního řízení žalobce před vědeckou radou, které mají být podle zákona o vysokých školách veřejné, byly veřejné, a členové vědecké rady měli k dispozici veškeré potřebné materiály k rozhodnutí. K námitkám pod bodem VI. děkanka uvedla, že se nejedná o námitky, ale subjektivní názor žalobce na délku habilitačního řízení, které již bylo zastaveno. K bodu VII. námitek děkanka konstatovala, že se jedná o námitky proti rozhodnutí o námitkách. K námitkám pod bodem VIII. děkanka uvedla, že se nejedná o námitky proti postupu v habilitačním řízení žalobce, ale poukazování na možná procesní pochybení v jiných habilitačních řízeních. K bodu IX. děkanka opět konstatovala, že se jedná o námitky proti hodnocení habilitačních řízení třetích osob, které se nevztahuje k habilitačnímu řízení žalobce. K bodu X. námitek děkanka uvedla, že se jedná o opakované námitky proti průtahům v situaci, kdy je již habilitační řízení ukončeno zastavením řízení, tedy o nich nelze rozhodnout. Ostatní námitky a návrhy děkanka zhodnotila jako subjektivní názory či spekulace, popř. jako návrhy, které směřují k nátlaku na fakultu, resp. na vědeckou radu, aby činila nestandardní postupy v rámci žalobcova habilitačního řízení.

24. Rozhodnutím rektora ze dne 30. 9. 2016, č. j. 9564/2016-IV., ve věci námitek proti průběhu habilitačního řízení žalobce, rektor námitkám proti průběhu habilitačního řízení žalobce nevyhověl. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že dopisem ze dne 22. 6. 2016 postoupila děkanka v souladu s § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách rektoru výše uvedené námitky. Rektor si vyžádal od děkanky podklady k námitkám, které obdržel dne 20. 7. 2016. Po prostudování všech aspektů daného řízení se rektor ztotožnil s jejich vypořádáním ve sdělení děkanky ze dne 19. 7. 2016, č. j. 217/14/33, které bylo v této věci zasláno žalobci, jež námitky podal.

IV.

Posouzení žaloby

25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

26. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
27. Žaloba není důvodná.
28. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
29. Podle § 72 odst. 1 zákona o vysokých školách se v habilitačním řízení ověřuje vědecká nebo umělecká kvalifikace uchazeče, a to zejména na základě habilitační práce a její obhajoby a dalších vědeckých, odborných nebo uměleckých prací, a jeho pedagogická způsobilost na základě hodnocení habilitační přednášky a předcházející pedagogické praxe.
30. Podle § 72 odst. 9 zákona o vysokých školách habilitační přednáška a obhajoba habilitační práce se koná na veřejném zasedání vědecké nebo umělecké rady. Po rozpravě, ve které musí být uchazeči dána možnost vyjádřit se k posudkům oponentů, obhajovat svoji habilitační práci a vyslovit se ke své dosavadní vědecké nebo umělecké a pedagogické činnosti, se vědecká nebo umělecká rada tajným hlasováním usnáší na návrhu, zda uchazeč má být jmenován docentem.
31. Podle § 72 odst. 13 zákona o vysokých školách se na habilitační řízení správní řád nevztahuje; podrobnosti postupu při habilitačním řízení stanoví vysoká škola ve svém vnitřním předpisu.
32. Podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách proti postupu při habilitačním řízení může uchazeč podat do 30 dnů námitky. Nevyhoví-li námitkám děkan, předá je k rozhodnutí rektorovi; rozhodnutí rektora je konečné. Rozhodnutí rektora nebo děkana musí být odůvodněno.
33. Podle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.
34. Soud úvodem konstatuje, že z judikatury správních soudů vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím správního orgánu podléhající přezkumu ve správním soudnictví, přičemž žalovaným je rektor, který toto rozhodnutí vydal. Soud odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010-119, kde se v bodě [45] odůvodnění uvádí, že: „... je nepochybné, že vysoké školy, a to veřejné, soukromé i státní, jsou vykonavateli veřejné správy, neboť jako státem autorizované privilegované subjekty zajišťují určité záležitosti ve veřejném zájmu, zejména poskytují vysokoškolské vzdělání spojené s přiznáváním akademických titulů, ale i konají habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem. K tomu jim zákon dává monopol, neboť podle § 2 odst. 9 zákona o vysokých školách nikdo kromě vysoké školy nemá právo přiznávat akademický titul, konat habilitační řízení, konat řízení ke jmenování profesorem, používat akademické insignie a konat akademické obřady. Tyto záležitosti zajišťují kromě nevrchnostenských i vrchnostenskými formami činnosti veřejné správy, včetně zejména rozhodování o právech a povinnostech studentů a některých dalších osob, např. uchazečů o studium, uchazečů o jmenování docentem nebo profesorem. Toto rozhodování (např. přijímám ke studiu, zkoušení a další formy ověřování požadavků vyplývajících ze studijního programu či rozhodování ve věcech habilitačního řízení a řízení ke jmenování profesorem) se uskutečňuje postupem podle zákona o vysokých školách (v různých případech různě formalizovaným) a podle vnitřních předpisů vysoké školy nebo její součástí s případným subsidiárním užitím správního řádu nebo alespoň základních zásad činnosti správních orgánů (§ 177 odst. 1 správního řádu).“ V bodě [64] odůvodnění se pak mj. konstatuje, že: „... habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem nelze v žádném případě považovat za jakési soukromé řízení jen proto, že do něho uchazeč vstupuje dobrovolně a že i v případě, pokud by v něm neuspěl, mu nic nebrání i nadále vědecky bádát. Obě řízení jsou totiž svého druhu autorizačními řízeními prováděnými k tomu zákonem pověřenými subjekty (vysokými školami disponujícími příslušnou akreditací) a v případě řízení ke jmenování profesorem též v určité míře ministrem školství a především prezidentem republiky rozhodujícím jako správní orgán na základě zmocnění daného mu k tomu zákonem v souladu s čl. 63 odst. 2 a odst. 3 Ústavy. (...) Habilitační řízení a řízení ke jmenování

profesorem je tedy správní řízení vedené podle zákona o vysokých školách s vyloučením subsidiární použitelnosti správního řádu (§ 72 odst. 13 a § 74 odst. 7 zákona o vysokých školách) vyjma základních zásad činnosti správních orgánů (§ 177 odst. 1 a vzhledem k povaze obou řízení zejména § 2 odst. 2a 4, § 3 a § 6 odst. 1 správního řádu), jehož výstup (negativní i pozitivní) je na základě žalob příslušných oprávněných subjektů přezkoumatelný ve správním soudnictví.“

35. Zásadní námitkou žalobce byla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce jednak v obecné rovině namítal, že rektor se v žalobou napadeném rozhodnutí jím vznesenými námitkami vůbec nezabýval, když pouze odkázal na sdělení děkanky; přitom i sdělení bylo v některých částech nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto předně přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů žalobou napadeného rozhodnutí.
36. Soud uvádí, že přestože se na habilitační řízení, tedy i na rozhodování o námitkách proti průběhu habilitačního řízení podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách, nevztahuje podle § 72 odst. 13 zákona o vysokých školách správní řád, je třeba zajistit, aby byla tato rozhodnutí řádně odůvodněna a dostala požadavku přezkoumatelnosti. Zásadně je tedy třeba i na rozhodnutí děkanky a rektora o námitkách proti průběhu habilitačního řízení aplikovat obecné zásady činnosti správních orgánů (srov. např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010-119), z nichž plyne povinnost rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Je-li totiž rozhodnutí děkanky a rektora o námitkách proti průběhu habilitačního řízení soudně přezkoumatelné, musí mít soud možnost posoudit správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí; to však není bez náležitého odůvodnění možné. Požadavek odůvodnění rozhodnutí rektora *nebo* děkana o námitkách proti postupu při habilitačním řízení je nadto výslovně stanoven přímo v § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách. Soud zdůrazňuje, že z jazykového znění § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách jednoznačně vyplývá, že musí být odůvodněno rozhodnutí rektora *nebo* děkana; není ale stanoveno, které z těchto rozhodnutí musí být odůvodněno či snad že by musela být odůvodněna obě případná rozhodnutí; tudíž dikci zákona plně postačuje, je-li řádným způsobem odůvodněno pouze rozhodnutí děkanky a rektor, který se s předchozím rozhodnutím děkanky zcela ztotožnil, na něj v odůvodnění toliko odkáže tak, jak se stalo v dané věci.
37. Soud posoudil sdělení děkanky jako rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť se jedná o vrchnostenský akt určený konkrétnímu adresátu, do jehož právní sféry je jím zasaženo, když jím bylo žalobci fakticky oznámeno, že děkanka jeho námitkám proti postupu při habilitačním řízení nevyhovuje.
38. Soud navíc v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, ve kterém se uvádí, že: „... *ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. (...) Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě možaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.*“
39. Soud má za to, že ačkoliv rozhodnutím žalovaného nebylo přezkoumáváno rozhodnutí prvostupňového orgánu, je možné vycházet z toho, že řízení o námitkách proti postupu v habilitačním řízení podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách tvoří jeden celek, který zahrnuje jak rozhodnutí děkanky, tak rozhodnutí rektora; žalobou napadené rozhodnutí je tedy třeba vnímat nikoli osamoceně, nýbrž ve spojitosti se sdělením děkanky. Je-li žalobou napadené rozhodnutí vnímáno tímto způsobem, je nepochybně srozumitelné a je opřeno o dostatek

relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč rektor, resp. děkanka, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány: „... nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

40. Soud shrnuje, že se s přihlédnutím ke specifické povaze habilitačního řízení jakož i k zákonnému požadavku odůvodnění (pouze) jednoho z vydávaných rozhodnutí o námitkách neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí rektora je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
41. Žalobce taktéž namítal, že se žalovaný nezabýval nepřezkoumatelností dřívějšího rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2013, č. j. 109/50/2012-IV, kterým bylo rozhodnuto o dříve podaných námitkách žalobce. Zákon o vysokých školách v § 72 odst. 13 stanoví, že na habilitační řízení se nevztahuje správní řád, aniž by samostatně upravoval možnost podat proti rozhodnutí rektora odvolání, popř. jiný opravný prostředek; naopak v souladu s § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách je stanoveno, že rozhodnutí rektora o námitkách proti postupu při habilitačním řízení je konečné. Soud se proto ztotožňuje s děkankou v tom, že toto dřívější rozhodnutí žalovaného nemohlo již být v daném řízení přezkoumáváno. Z žaloby nadto ani není zřejmé, čeho by takovým přezkumem mělo být dosaženo, naopak se soudu takovýto přezkum s ohledem na tvrzení žalobce, že dřívějším rozhodnutím žalovaného bylo jeho námitkám vyhověno, jeví jako zcela neúčelný a nelogický požadavek.
42. Žalobce nesouhlasil s žalovaným v tom, jaké části habilitačního řízení jsou veřejné a jaké nikoli. Soud považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou, neboť z žádného ustanovení zákona o vysokých školách, popř. z jiného zákonného ustanovení neplyne právo žalobce účastnit se tajného hlasování vědecké rady, při kterém není vyloučena případná diskuse členů vědecké rady týkající se habilitačního řízení. Soud odkazuje především na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2013, čj. 30 A 73/2012-73, jehož právní věta mj. zní: „III. V souladu s § 72 odst. 9 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, je veřejné zasedání vědecké rady důležitou a pevnou součástí habilitačního řízení, během které se koná habilitační přednáška a obhajoba habilitační práce. Následuje rozprava a poté tajné hlasování, které není nijak blíže procesně upraveno a nelze v jeho rámci vyloučit neformální diskusi či výměnu názorů na uchazeče, zejména v návaznosti na jeho předchozí vystoupení při veřejném zasedání.“ Soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 9 As 117/2018-56, jehož právní věta je následující: „Pokud vědecká rada v tajném hlasování neschválí návrh na jmenování uchazeče docentem, v důsledku čehož je habilitační řízení zastaveno, je odůvodnění jejího postupu při respektování tajnosti volby fakticky omezeno a v souladu s § 72 odst. 10 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění účinném od 1. 1. 2006, od něj bylo upuštěno.“ Podle § 72 odst. 9 zákona o vysokých školách se habilitační přednáška a obhajoba habilitační práce konají na veřejném

zasedání vědecké rady. Zákon tedy opět jednoznačně stanoví, jaké konkrétní části habilitačního řízení jsou veřejnosti přístupné. Děkanka přitom argumentovala ve sdělení zcela stejným způsobem a žalobce v žalobě ani nespороval, že by jeho habilitační přednáška či obhajoba nebyly konány ve veřejném zasedání. Žalobce v tomto případě uplatnil toliko obecně formulovanou námitku, resp. svůj ryze subjektivní názor, že by *jakékoli* zasedání vědecké rady mělo být neveřejné; soud v dané věci není povolán činit odborná pojednání na žalobcem v obecné rovině předestřené problematické okruhy, jež nemají žádnou konkrétní souvislost s nyní posuzovanou věcí. Soud přitom ze zápisu ze zasedání vědecké rady ze dne 21. 10. 2015 zjistil, že vědecká rada posuzovala v souladu s § 72 odst. 1 zákona o vysokých školách toliko vědeckou kvalifikaci žalobce a o návrhu na jmenování žalobce docentem hlasovala jednomyslně. Jinou verzi tohoto zápisu soud ve správním spise nenalezl.

43. Žalobce dále namítal vadné ustavování habilitačních komisí. Uvedl, že podle § 72 odst. 5 zákona o vysokých školách ve spojení s č. 2 odst. 1 Řádu habilitačního řízení a řízení ke jmenování profesorem Univerzity Karlovy má děkan povinnost do jednoho měsíce ode dne podání návrhu uchazeče, kterým se zahajuje habilitační řízení, připravit návrh na ustavení habilitační komise, přičemž tento návrh předloží ke schválení nejbližšímu zasedání vědecké rady. Zdůraznil, že prvostupňový orgán byl tedy povinen předložit přesně takový návrh, jaký připravil ve stanovené lhůtě, bez ohledu na aktuální situaci, a že uvedená jednoměsíční lhůta není lhůtou pořádkovou. Ani tuto námitku žalobce nepovažuje soud za důvodnou. Žalobce sice tvrdil, že se nejedná o pořádkovou lhůtu, aniž by však tento svůj právní názor blíže vysvětlil; navíc z jazykového znění výše citovaného zákonného ustanovení rozhodně nevyplývá charakter jednoměsíční lhůty k ustanovení komise jako lhůty propadné, neboť vysokoškolský zákon neuvádí, že by s jejím marným uplynutím byl spojen zánik práva na ustanovení habilitační komise. Soudu ale především není zřejmé, jakým konkrétním jednáním žalovaného – kromě prodloužení jednoměsíční lhůty – byl žalobce poškozen, neboť z jeho zmatečného líčení není jasné, jaký návrh byl anebo nebyl vědecké radě předložen, jací navržení členové habilitační komise byli vyměněni, v čem byla tato výměna nestandardní apod. Námitka žalobce byla ze strany děkanky řádně vypořádána správným poukazem na skutečnost, že habilitační komise vzniká až okamžikem schválení vědeckou radou a odmítnutím tvrzení žalobce o nutnosti předložení vědecké radě neměnného návrhu členů komise i vzhledem k případným rezignacím jejích členů. Děkanka navíc námitku průtahů v řízení označila za subjektivní názor žalobce. Soud uzavírá, že byť nebyla dodržena zákonem stanovená jednoměsíční lhůta pro přípravu návrhu na ustanovení habilitační komise, jedná se toliko o zcela bagatelní procesní pochybení, jež nedosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.
44. Ze stejného důvodu považuje soud za nedůvodnou rovněž námitku žalobce, že nebyly řádně vypořádány jeho námitky vznesené během habilitační přednášky. Soudu totiž z žaloby vůbec není seznatelné, jaké konkrétní námitky žalobce údajně vznesl, zda se jednalo pouze o námitky podjatosti členů vědecké rady nebo i o jiné námitky proti postupu v habilitačním řízení. S ohledem na tak vysokou obecnost uplatněných námitek tyto nelze soudem konkrétním způsobem vypořádat. Soud přesto doplňuje, že děkanka se s uvedenou námitkou žalobce opět řádně vypořádala, když ji posoudila shodně jako soud za neurčitou, neboť byla podána proti celé vědecké radě a nebyla nikterak odůvodněna; a rozebírala i spornost právní povahy námitek vznesených žalobcem při habilitační přednášce.
45. Rovněž tak pokud jde o žalobní námitku, ve které žalobce nesouhlasil s provedeným posouzením svých námitek týkajících se oboru habilitačního řízení, soud uvádí, že je považuje za natolik obecně formulovanou, že jí nelze konkrétním způsobem vypořádat, neboť z ní ani není zřejmé, s jakými konkrétními odbornými posouzeními žalobce nesouhlasí. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že soud ani není oprávněn přezkoumávat odbornou, výzkumnou či vědeckou úroveň výsledku výkonu habilitanta. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu ze dne 17. 1. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141, kde soud jednoznačně uvedl, že: „[k]lasifikace státní zkoušky je výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu; soudní přezkum spočívá v přezkumu dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky a tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejících.“

46. K námitkám žalobce směřujícím proti postupu správních orgánů během habilitačního řízení soud opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, v němž se k rozsahu přezkumu státní závěrečné zkoušky na vysoké škole uvádí, že: „... student při konání státní zkoušky nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ní související, který je primárně určován podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. „Řádný proces“ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek.“ Obdobně i v tomto případě může být předmětem přezkumu toliko „řádný proces“ habilitačního řízení. Žalobce sice v žalobě namítal nerovné zacházení s habilitanty během habilitačního řízení a neoprávněné zásahy rektorátu do habilitačního řízení; neobdobnost a podjatost členů vědecké rady, avšak veškeré tyto námitky byly uplatněny v ryze obecné rovině, když žalobce neuvedl v jakém konkrétním případě a jakým konkrétním způsobem rektorát do jeho habilitačního řízení zasáhl; taktéž netvrdil, kteří členové vědecké rady nesplňovali kritérium odbornosti, a u kterých uplatnil námitku podjatosti a z jakého konkrétního důvodu; žalobce ani námitku nerovného zacházení s habilitanty nikterak nespecifikoval tak, aby z ní bylo zřejmé, v čem konkrétně žalobce tuto nerovnost spatřuje a jakým odlišným způsobem bylo s jinými (konkrétně určenými) habilitanty na rozdíl od žalobce zacházeno. Pokud žalobce v žalobě požadoval, aby správní orgány odňaly již udělené tituly dvěma dalším habilitantům pro pochybení v jejich habilitačních řízeních, soud uvádí, že nelze v rámci habilitačního řízení žalobce měnit či rušit rozhodnutí o udělení titulu jiným osobám v odlišných řízeních. Děkanka ve sdělení reagovala na výše uvedené námitky tak, že je odmítla s tím, že se jedná o subjektivní názory žalobce a námitky směřující proti hodnocení jiných osob v rámci jejich vlastních habilitačních řízeních nehodlala komentovat, neboť nenalezla jejich souvislost s habilitačním řízením žalobce. Soud tedy konstatuje, že z ničeho, co žalobce namítal, objektivně nevyplývá, že by žalovaný v případě habilitačního řízení žalobce nedodržoval řádný proces habilitačního řízení či jakkoli jinak záměrně směřoval k tomu, aby žalobce nebyl jmenován docentem. Pozitivním výstupem habilitačního řízení je jmenování docentem, které činí rektor; naopak negativním výstupem je fikce rozhodnutí o zastavení habilitačního řízení, které činí vědecká rada. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že rozhodnutí vědecké rady o zastavení habilitačního řízení žalobce nemá původ ve skutečnostech namítaných žalobcem. Na tom nic nemohou změnit ani případná drobnější pochybení na straně žalovaného, jako např. žalobcem tvrzené nedodržení lhůty pro přípravu návrhu na ustavení habilitační komise či průtahy v řízení.
47. Soud má za zcela nedůvodnou i námitku žalobce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu, neboť součástí správního spisu jsou i protokoly dle § 38 správního řádu ze dne 13. 1. 2016 a ze dne 21. 4. 2016, z nichž jednoznačně vyplývá, že žalobce osobně nahlédl do všech částí svého habilitačního spisu; dokonce si pořídil zvukové záznamy habilitační přednášky a následné diskuse. Žalobce je přitom na obou protokolech vlastnoručně podepsán.
48. K námitce žalobce, že jeho habilitační řízení bylo zahájeno pro obor – kinantropologie – směr psychologie sportu, přičemž nyní podle jeho tvrzení žalovaný má popírat, že by bylo takovéto habilitační řízení s rozdělením na směry konáno, soud konstatuje, že ze zápisu zasedání vědecké rady ze dne 21. 10. 2015, v němž je písemně zachycen podstatný obsah žalobcova habilitačního řízení, je zřejmé, že habilitoval pro obor – Kinantropologie; jeho práce nesla název: Aktivita v přírodě jako prostředek kultivace osobnosti v kontextu rozvoje kurikul terciálního vzdělávání; název jeho přednášky byl: Problematika akreditací v oboru kinantropologie. Soud přitom ze spisového materiálu nezjistil žádné polemiky či odmítnutí ze strany vědecké rady ani děkanky či rektora rozdělení habilitačního řízení žalobce na směry. Veškerá odborná diskuse vědecké rady

byla vedena toliko ohledně nedostatečné úrovně žalobcova výkonu během řízení, kdy bylo vzato v potaz, že řada materiálů předložených žalobcem vykazovala nepřesnosti a nepravdivé údaje, dva oponentské posudky byly jednoznačně negativní a členové komise se shodli na nedostatečné odborné úrovni habilitační práce žalobce. Pouze výše uvedené skutečnosti byly jediným důvodem pro nedoporučení návrhu na jmenování žalobce docentem. Soud tedy danou námitku vyhodnotil jako ryze účelovou.

49. Soud konstatuje, že žalovaný předložil podklady zaznamenávající postup při obhajobě a další dokumentaci, z níž bylo vycházeno při rozhodování o habilitační práci žalobce. Jak vyplývá z výše uvedeného, ze spisového materiálu soud nezjistil, že by v habilitačním řízení došlo k zásadnímu porušení zákonem či vnitřními předpisy stanovených pravidel. Naopak to byl žalobce, kdo v dané věci neunesl břemeno tvrzení i důkazní ohledně nezákonností při habilitačním řízení; soud nad rámec poznamenává, že odkazem na listiny ze správního řízení ani nemohou být nahrazena řádná žalobní tvrzení.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.